

ERIC MOERS

Een reportage-serie van auteur Henk van Straten, waarin hij u meeneemt naar de verborgen diepten onder Eindhoven, en de wonderlijke wezens die zich daar ophouden.

Aflevering 15: Eric Moers

TEKST: HENK VAN STRATEN FOTO'S: FIEKE VAN BERKOM

Eric Moers lijkt een beetje op Meat Loaf. U weet wel, 'I Would Do Anything for Love, But I Won't Do That'. Dezelfde jolige gezichtsuitdrukking, hetzelfde innemende en overweldigende postuur. Wanneer hij lacht – en dat doet hij vaak, en hard – staat hij soms net iets te dicht bij je, waardoor je bijna wordt weggeblazen. Maar dat vind je dan niet erg. Eric is een warme man, een man die uitgaat van het goede, van het mooie en het positieve. Ook bij de ander. Zijn nabijheid, zijn invasie van de private space, lijkt een consequentie van gebrek aan argwaan en scepsis. En daarom, dus, sta je die nabijheid graag toe. Omdat het ook van jou een wat beter mens maakt. Ook jij hebt genoeg van cynisme en negativisme. Wanneer je toch een stapje terugdoet, omdat je het idee hebt dat je dichtbij hem staat, dan voelt dat als een afwijzing; niet alleen een afwijzing van hem, maar ook een afwijzing van jezelf. 'I Would Do Anything for Love...' Nu ineens denk ik: 'Wacht eens even, dat is hem nog op het lijf geschreven ook!' Maar daarover wellicht later meer.

Eric Moers is vierenvijftig jaar oud en woont in Stratum. Al dertig jaar getrouwd met Karin. Geen kinderen. „Dertig jaar, weet je wat dat is?” Dit vraagt hij in een van de kantoorruimtes binnen het hoofdkwartier van Camping en Recreatiepark TerSpegelt in Eersel. „Wacht effe, nou weet ik het zelf ook niet meer.” Ik doe een gok en zeg: „Zilver? Brons?” Maar nee, dat is het niet. „Paarl!”, roept hij, waarop ik het bijvoeglijk naamwoord van paarl probeer te verzinnen.

„Paarlen? Een paarlen bruiloft?” We komen er niet uit. Hoeft ook niet. Die dertig jaar blijven ook zo wel rechtop staan.

Bij TerSpegelt hebben ze Eric gepromoveerd – al noemt hij zelf 'gebombardeerd' – tot facilitair medewerker. Drie jaar geleden is hij er begonnen als portier. Dus in dat hokje staan bij de slagboom. Mensen welkom heten, de weg wijzen, hun vragen beantwoorden, de file van caravans

in het hoogseizoen handhaven. Hij stond er alleen in de zomer. Hij wilde heel graag meer doen en langer werken, en de mensen van TerSpegelt wilden dat ook wel, maar het risico van een vast contract was simpelweg nog te groot om serieus te overwegen. Ze vreesden een terugval.

Een val terug het gat in. Het zwarte gat. De diepe afgrond waar hij toen pas net uit aan het krabbelen was.

Wanneer hij het er in eerste instantie over heeft, over dat gat, spreekt hij louter van een 'tijdje uit de roulatie' en vervolgt dan snel en terloops met een volgend onderwerp. Maar zijn stemklank verandert. Zijn gezicht krijgt een licht-rode tint.

„Waarom was je uit de roulatie, Eric”, vraag ik

hem. We zitten in zijn auto en zijn onderweg naar de camping.

„Ik had het effe moeilijk”, antwoordt hij.

Dat zat zo. Eénentwintig jaar lang werkte hij voor de NS. Hij maakte de privatisering mee. Vóór de privatisering was het uiteraard beter. Het personeel ging voor elkaar door het vuur. Ze werkten harder en mochten nog handmatig een wissel omzetten. Iedere keer als hij nu hoort

**20.000
MIJLEN ONDER
EINDHOVEN**

Henk van Straten (links) en Eric Moers.

over storingen in verband met het weer, denkt hij: 'Dat hadden wij gewoon opgelost'. En ook zegt hij: „Ze kunnen raketten naar de maan sturen, maar ze weten niet waar de treinen zijn?!”

Toen, vroeger, ja, toen was het allemaal heel anders. Een prachtige tijd. Als er eens iemand iets belangrijks te doen had, dan leenden ze gewoon een mannetje bij buurman Van Gend & Loos. 'Gade gij maar nar huis, jonge.' Dat kon toen nog gewoon. Het personeel had een gevoel van trots, eigenbeschikking, vrijheid en loyaliteit. En toen kwam die privatisering. Toen kwamen de regeltjes, de reorganisaties, de kostenbesparingen, fusies en opsplitsingen. Niets voor een denderend hart als dat van Eric. Niets voor deze buffel die vrijuit moet kunnen razen en blazen.

Langzaam ging de rek eruit. En ook waren er natuurlijk de springers. Zo rond eindexamentijd. „Dat was toen heel anders, Henk”, vertelt hij. „Kinderen van arbeiders moesten hoge punten halen van hun ouders. Ze moesten slagen waar hun ouders hadden gefaald. Die druk was heel hoog.” En desgevolgs waren er dus springers, en ook die ene springer op het perron. Gewoon, zo, waar alle mensen het konden zien, voor een trein die al aan het afremmen was. „Je kon daar toen nog niet over praten”, legt hij uit. „Niet zoals nu. Je moest dat gewoon zelf maar op zien te lossen met jezelf.”

Exit Eric Moers bij de NS.

20.000 MIJLEN ONDER EINDHOVEN

Hij werkte daarna nog een tijdje bij Kusters. 'Takel en berging', zo omschrijft hij zijn tijd daar. Het zaadje van zijn zenuwzinking was natuurlijk allang geplant, was allang aan het ontspruiten, maar Eric ging gewoon door. Na Kusters volgde nog een korte periode als beveiliging en toen was het klaar.

Gordijn dicht. Licht uit.

Twee jaar lang zat hij thuis. Uiteraard moest hij zich op een gegeven moment melden bij het UWV. „Die mensen bedoelen het goed, maar het is allemaal zo...” Het juiste woord vindt hij niet. Dat hoeft ook niet; ik weet wat hij bedoelt. Ik ben er ook een paar keer geweest. Ik ken mensen die er vaker zijn geweest. Het is een hel van regeltjes, formulieren, laffe bekertjes koffie en grijze balies. Je voelt je er een mislukkeling. Een gigant als Eric, een man met zoveel energie, een trouwe hond die zoveel te geven heeft en zoveel jaar van dienst achter zich had... Hij moet zich er compleet verloren hebben gevoeld.

„Via Thijs Franssen kwam ik in aanraking met Ergon, en via Ergon weer met de familie

Keijzer van TerSpegelt, en zo kon ik dus aan de slag gaan als portier.” Maar dat was toen nog een constructie gebaseerd op subsidie. TerSpegelt kon het risico niet lopen, maar Ergon nam de verantwoordelijkheid wanneer het mis zou gaan. Langzaam veranderde dat. Eric bleek een goede en enthousiaste werknemer te zijn. TerSpegelt nam

steeds meer risico op zich. Het ging van 50-50 en het zwaartepunt sloeg vanaf daar steeds meer door naar de kant van TerSpegelt. Uiteindelijk ging hij in dienst voor achtentwintig uur per week. Van portier naar facilitair medewerker. Maar inmiddels werkt hij al veel meer. Het contract zal dus naar boven moeten worden bijgesteld. Soms sturen ze me naar huis”, vertelt hij met een trotse glimlach. „Want er zit geen handrem op mij, hè.”

Wanneer hij me de receptie en de kantoren laat zien, straalt hij van trots. Niet eens zo zeer trots op zichzelf, nee, trots op de mensen over wie hij spreekt. Dat is het mooie aan Eric, de waardering voor degenen vóór wie hij mag werken en voor degenen mét wie hij mag werken. Vooral over de twee kantoren bovenaan de trap spreekt hij met ontzag. Het zijn de kantoren van de broers John en Harry Keijzer, de twee eigenaren van TerSpegelt. De mannen die hem in dienst hebben genomen, die hem vertrouwen en die hem behandelen als een gelijkwaardig mens.

„Iedereen is hier hetzelfde”, zegt Eric. „Geen rangen en standen. Met Kerst kregen we een envelop en die was bij iedereen even dik.” Later, wanneer we Harry treffen in de werkplaats, wijst Eric me erop hoe gewoon de man gekleed gaat. „Dat vind ik prachtig hè, de baas gewoon in zo'n lekker normaal kloffie.”

TerSpegelt is gigantisch. Meer dan zeshonderd hectaren. Eric geeft me een rondleiding van ruim anderhalf uur. Wat hij me vertelt over de camping is waarschijnlijk meer dan het vierdubbele van wat hij me heeft verteld over zichzelf. Als het aan hem zou liggen, ging dit hele artikel over TerSpegelt, en nog niet een beetje over Eric Moers.

De Tipitenten, de LoungeCabins en VerandaChalets. De Tokkelbaan, de Fietscrossbaan en de gloednieuwe Boulevard. De Outdoor Cinema (met aircreeen!), het Ontdekkpad en de Fietsverhuur. Eric is zelfs enthousiast over de toiletgebouwen. Wanneer hij gist naar hoeveel mensen hier werken in het hoogseizoen (hij gokt ongeveer driehonderd), aarzelt hij wanneer hij dat doet, en drukt hij me op het hart dit later nog te verifiëren bij iemand die het wel precies weet.

Maar de plek waar hij nog het meest trots op is, is het Sterrenstrand. De gebroeders Keijzer hebben deze plek volledig aan hem overgedragen. Een enorme bak zand onder een glazen kas, met glijbanen, binnenzwembaden, een snackbar, een ondergronds labyrint, houten huisjes en kastelen, een bubbelbad en dagelijks theateraal vermaak. Bij iedere stap die we zetten, wijst hij me op het onderhoud, de schoomaakwerkzaamheden, en vooral op hoe mooi het allemaal wel niet is.

Eric kan niet wachten tot ze weer opengaan. Nog drie maanden wachten tot 1 april. Dan komen de eersten, voornamelijk ouderen, en daarna barst het los.

„Als ge buiten het hoogseizoen komt, dan regelen we iets”, drukt hij me op het hart. Ik moet hier van hem een weekje komen staan. Met gezin. Hij staat erop. Wanneer hij hoort dat ik niet zo van het camperen ben, oppert hij meteen een LoungeCabin. Met eigen douche en wc. En deuren waarachter ik mijn kinderen kan opsluiten. „En”, vraagt hij met dat open, lachende, stralende gezicht. „Hedde 't gevoel al een bietje te pakken nu?”

Toen de hoofdredacteur van dit tijdschrift voorstelde om over Eric Moers te schrijven, begreep ik niet zo goed wat ik aan moest met deze man. Een facilitair medewerker van een Eerselse camping? Ja, nou en? Het is dat hij Eric in dezelfde aanbeveling ook nog omchreef als 'een zeer bekende Eindhovense vrijwilliger', want anders had ik hoogst waarschijnlijk nog even verder gezocht naar iemand anders.

En uiteraard weet Eric me al snel te overtuigen, maar tijdens ons samenzijn leer ik ook nog iets anders. Hij en Hans – de desbetreffende hoofdredacteur, dus – kennen elkaar al eeuwen. Toen bijvoorbeeld Eric, gekleed in een oranje vestje, als geintje drie wagens van de carnavalsoptocht omleidde, wilde Hans, toen nog journalist voor het Eindhovens Dagblad, daar maar al te graag over schrijven. Zo ook toen Eric de scepter van de prins had laten verdwijnen. Een mooie symbiose dus. Maar de twee gaan nog verder terug. Ze hielpen allebei mee met de logistiek van Dynamo Open Air, wat nogal een avontuur was. ‘Gouden tijden’, noemt Eric die weken. „Kwamen we er bijvoorbeeld achter dat er een compleet Duits bordeel was opgezet. Gingen we naar organisator Tinus Kanters om hem dat te vertellen. Had je die kop van hem moeten zien, haha!”

Nee, geen wonder dat Hans me met deze man heeft opgezadeld. Maar hij is niet de enige die Eric hoog heeft zitten. Eric kent veel, héél veel mensen. Van toen hij een wagen van Het Rode Kruis in de optocht had weten te krijgen. Van Couleur Locale. Of van Carnavalsvereniging Wilhelmina. Of van de Lichtjesroute, waarvan hij één van de initiatiefnemers was.

„Ge bent hartstikke gek, zei mijn vrouw.” Eric heeft het over de keer dat hij thuis met het idee voor de Lichtjesroute kwam aanzetten. Ook Hans Matheeuwsen was er toen weer bij. Samen gingen ze naar Frankrijk om daar de Tweede Wereldoorlog op te snuiven. En misschien was hij wel hartstikke gek, maar hij flikte het verdomme maar mooi wel. „We moesten alles zelf maken en alles zelf ophangen”, vertelt Eric. „We hadden

geen kranen, niks. Gewoon gaan met die banaan.”

Ze klopten aan bij Philips. En die luisterden naar hen. „Dan kwam de secretaresse zeggen dat de volgende belangrijke afspraak er was, en dan zei die directeur: ‘Wacht even, ik praat nu met deze jongens’. Ze kregen hun peertjes. Trots en weemoed en nostalgie schittert in de ogen van Eric Moers wanneer hij erover vertelt. Over de tijd dat Philips nog in Eindhoven zat. Of toen de NS nog van ons allemaal was. Of toen iedere fitting van ieder lampje van de Lichtjesroute nog eigenhandig geassembleerd moest worden. Of toen ze bejaarden met een bus rondleidden op het duivelse campingterrein van DOA. Over al die dingen die er niet meer zijn, maar die zo prachtig waren. Omdat er een hart was. Omdat er passie was. Omdat er eerlijke mensen waren. Omdat ze er voor elkáár waren.

En toen kwam dat gat. En toe was hij even weg. En toen was de NS niet meer van ons. En toen was Philips ineens naar Amsterdam en uiteindelijk richting crisis vertrokken...

Maar toen. Toen kwam hij weer boven water. En nu is TerSpegelt de plek waar de gouden tijden worden beleefd. Waar nieuwe herinneringen worden opgedaan. Waar hij hart en ziel in iedere dag en iedere verstopte toiletput kan stoppen.

„Gaan met die banaan”, zegt hij steeds. En hij gaat. Hij verzet bergen voor je als hij liefde voelt voor wat hij doet. ‘He Would Do Anything for Love’, die Brabantse Meat Loaf.

Blijf jij maar gaan, Eric. Want helemaal mis met de wereld kan het onmogelijk zijn, zolang jij blijft gaan. 🍌

